

ת"פ 21806/01/19 - מדינת ישראל נגד מאור חדד - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

14 יוני 2020

ת"פ 21806-01-19 מדינת ישראל נ' חדד
כב' הסגנית נשיא נגה שמואלי-מאיר

המאשימה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד רחלי חג'ג'-שמיר ועו"ד רפי עמוס - נוכחים
נגד

הנאשם

מאור חדד - נוכח
ע"י ב"כ עו"ד אלי אונגר - נוכח

מזר דין

א. רקע עובדתי

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירה של **החזקת סם שלא לצריכה עצמית**, לפי סעיפים 7(א) + 7(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: "**הפקודה**").
2. כפי הנתען בכתב האישום המתוקן, ביום 30.12.2018, בסמוך לשעה 18:25, שהה הנאשם ברכבו ברח' שדרות אורי צבי גרינברג, בבאר שבע.
3. באותו המועד, החזיק הנאשם בסם מסוכן מסוג קנבוס במשקל כולל של כ-500 גרם נטו כמפורט להלן: בקופסת נעלים, בתוך תא מטען הרכב, החזיק הנאשם בסם מסוכן במשקל של 250 גרם מחולק ל-10 שקיות שונות; בצדו הימני של המושב האחורי של הרכב, בתוך תיק בצבע שחור, החזיק הנאשם בסם מסוכן במשקל של 249.88 גרם מחולק לשקיות.
4. במסגרת הסדר הטיעון הופנה הנאשם לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו, תוך שהצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש.
5. בעניינו של הנאשם התקבלו **מספר תסקירים** הנושאים אופי חיובי, ובסופם המלצה להורות על השתת עונשים בדמות צו של"צ, צו מבחן וענישה צופה פני עתיד. בגוף התסקירים, עומד שירות המבחן על קורות חייו וחיי משפחתו של הנאשם, על מאפייניו האישיותיים, יחסו לעבירה, ועל ההליך הטיפולי שעובר הנאשם במסגרת התיק שבגינו הוא נותן את הדין כיום. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש שאליהם אתיחס בהמשך.
6. **מחוות דעת הממונה על עבודות השירות אשר התקבלה ביום 31.05.2020**, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים

7. בא כוח המאשימה עמד על חומרת המעשים המיוחסים לנאשם ועל נסיבות ביצוע העבירה, תוך שהדגיש את כמות הסם הרבה שהייתה פזורה בשני מיקומים שונים ברכב, כאשר מחצית מכמות הסם הייתה מחולקת ל-10 שקיות שונות - דבר שיש בו להעיד לדידו, על כך שהמדובר בנסיבות של סחר בסם מסוכן ועל כוונת הנאשם להפיצו. לשיטת

- המאשימה, מתחם העונש ההולם במקרה הנדון נע בין 6-12 חודשים מאסר בפועל וכי בהעדר שיקולי שיקום משמעותיים יש למקם את עונשו של הנאשם ברף הבינוני-נמוך של המתחם ולהשית עליו עונש מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות וענישה נלווית ובכלל זה פסילה בפועל.
8. מנגד, בא כוח הנאשם לא חלק על המתחם אותו הציגה המאשימה ואולם, ביקש לסטות הימנו לקולה ולבכר את הפן השיקומי ולהשית על הנאשם הענישה שהומלצה על ידי שירות המבחן. בעניין זה, הפנה הסנגור לגילו הצעיר של הנאשם הן כיום והן בעת ביצוע העבירה, ולעובדה כי הלה הודה ונטל אחריות מלאה על מעשיו. כמו כן, הפנה הסנגור לתסקירים החיוביים שהתקבלו בעניינו של הנאשם, ולהליך השיקומי שהלה עובר במסגרת שירות המבחן.
9. הנאשם שקיבל את "זכות המילה האחרונה", טען כי הוא לוקח אחריות מלאה לעבירה המיוחסת לו בכתב האישום המתוקן. עוד טען הנאשם, כי הוא מבקש לחזור לשגרת חיים נורמטיבית, תוך שהתחייב להמשיך בקשר הטיפולי עם שירות המבחן.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

ג.

10. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצועה, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.
11. אשר **לערכים החברתיים המוגנים** אשר נפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נדמה כי אין צורך להכביר מילים בנוגע לחומרה הרבה הכרוכה בעבירות הסמים. פקודת הסמים המסוכנים נחקקה על מנת להגן על ערכים חברתיים מרכזיים ובראשם החובה להגן על שלומו של הציבור, על בריאותו, על בטחונו האישי ועל רכושו. בית המשפט העליון קבע בשורה ארוכה של פסקי דין כי נגע הסמים פשה בארצנו כמגיפה ומשכך, מצווים בתי המשפט לתרום את חלקם במלחמה בנגע זה באמצעות הטלת עונשים חמורים ומרתיעים, וכי מי שנגרר אחרי מעשי עבירה המסכנים חיי אדם בצורה מפליגה, צריך לדעת אל-נכון כי אם ייתפס יטופל עניינו בכל חומרת הדין (ראו לעניין זה, למשל, ע"פ 575/88 **עודה נגד מדינת ישראל** (פורסם במאגרים המשפטיים), (11.12.1988); ע"פ 972/11 **מדינת ישראל נגד יניב יונה** (פורסם במאגרים המשפטיים), (04.07.2012); ע"פ 3117/12 **ארביב נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים המשפטיים), (06.09.2012)). (הדברים נאמרים באופן כללי, כאשר ברי כי שיקול ההרתעה אינו בא במניין השיקולים שנשקלים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם).
12. אם לא די באלה, הרי שעל חומרתה היתרה של העבירה אותה ביצע הנאשם, יכול להעיד גם העונש אשר נקבע בצדה. וכך, העונש המרבי בגין ביצוע עבירת החזקת הסם שלא לצריכה עצמית הוא 20 שנות מאסר.
13. בשום לב לכמות הסם אותה החזיק הנאשם שלא לצריכתו העצמית, ולאור יתר הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שיפורט בהמשך, נדמה כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה הנדון מצויה ברף שאיננו נמוך כלל ועיקר.
14. בבחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, נתתי דעתי לסוג הסם אותו החזיק הנאשם, כאשר עסקינן בסם הקנבוס שנמנה עם "הסמים הקלים", ואינו מצוי במדרג חומרה גבוה מבין הסמים השונים (והדברים נאמרים מבלי להקל ראש בנזקים שגם סמים "קלים" אלה עלולים להסב לנאשם ולסביבתו). מנגד, ולחומרה, יש ליתן את הדעת לכמות הלא מבוטלת של הסם שמשקלה כ- 500 גרם נטו שהחזיק הנאשם. המדובר בכמות הגבוהה יותר **מפי 30** מ"חזקת הצריכה העצמית" שנקבעה בפקודה.
15. עוד ולחומרה, נדמה שבמקרה הנדון עסקינן בנאשם אשר תכנן היטב את הדברים וכלכל את מעשיו מבעוד מועד, עת פיזר את הסם בשני מוקדים שונים ברכב, כמו גם החזיק את הסמים על מנת שיוסותרו מעיני כול, הן בקופסת נעליים בתוך תא המטען והן בתיק בצבע שחור בצדו הימני של המושב האחורי ברכב. עוד לא ניתן להתעלם מכך כי הסמים שהחזיק הנאשם בקופסת הנעליים (250 גרם נטו) היו מחולקים ל-10 שקיות שונות.

16. אשר לסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה, הנאשם טען בשירות המבחן כי אלו נעוצות בכך שהוא החל להשתמש בסמים מסוג "קנבוס" בהיותו בן 18 וכי תדירות השימוש שעשה בסמים גברה כך שבהמשך הלה עישן סמים מדי שבוע במפגשים חברתיים. עוד לדבריו, העבירה בוצעה על ידו שכן, הזדמנה לו עסקת סמים משתלמת כלכלית, ומשכך, הוא רכש כמות סם גדולה לשימוש עצמי ולשימוש חבריו. לטענתו זו של הנאשם ניתן למצוא חיזוק בכך ששירות המבחן, שהוא הגוף המקצועי אשר הוסמך על ידי המחוקק לאמוד את צרכיו הטיפוליים של הנאשם, מצא כי לנאשם נזקקות טיפוליות בכל הנוגע לדפוסי התנהגותו המכשילים, אשר הובילו אותו לביצוע עבירת הסמים.
17. ברוח הדברים האמורים יצוין, כי לא התעלמתי מכך שכמות הסם שהחזיק הנאשם במקרה הנדון, והעובדה כי חלקו של הסם חולק ל-10 מנות, יכולה לשמש כאינדיקציה, ואף כחזקה, לכך שהדברים נעשו שלא לצורך שימוש עצמי בלבד (ראו והשוו, רע"פ 314/16 **גיא בן צבי נ' מדינת ישראל**, (22.02.2016). מה עוד, שחיזוק לכך ניתן למצוא בכך שהנאשם הודה בעבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית. ואולם, ועל אף שהמחוקק קבע כי בכמות זו שהחזיק הנאשם יש לראות כהחזקה שלא לצריכתה עצמית, אין הדבר מצביע בהכרח כי המדובר בהחזקה שמטרתה הייתה להפיץ את הסם. וכך נוסח העניין בקפידה בת"פ (שלום י-ם) 7414-01-15 **מדינת ישראל נ' ניסים שגב** (26.02.2017): **"חזקה חוקית זו כבודה במקומה מונח, אולם היא יוצרת רמת אשמה "רישמית" ולא מוכחת, רוצה לומר, גם בעת שחזקה זו קיימת, הרי שיש להניח לזכותו של הנאשם, כנהוג במשפט פלילי, כי רמת האשמה המוטלת לפתחו הינה נמוכה, ככל שקיימים מספר מדרגי חומרה בהחזקתו של סם שלא לצריכה עצמית. רוצה לומר, יש מי שמחזיק סם שלא לצריכה עצמית ומטרתו היא לסחור בו ולהפיצו, ויש מי שעושה כן ומטרתו היא להשתמש בסם יחד עם חבריו הקרובים וליתן להם אותו ללא תמורה. זה מחזיק וזה מחזיק, אלא שזה סוחר של ממש, והשני מצוי במקום אחר וצדדי, קרוב יותר לזה המחזיק כמות העולה כדי שימוש עצמי בסם מסוכן. זה מצוי בתחום הפלילי ואף חברו, אלא שזה נעוץ בו עמוק, והשני אך נוגע בפליליות הכרוכה במעשיו"**.
18. בסיכומה של נקודה זו ייאמר, כי אין לו לדין אלא מה שענינו רואות - ומבלי להתעלם מהחזקה החוקית ומרמת האשמה ה"רישמית" שהיא יוצרת, הרי שיש להניח לזכותו של הנאשם, כי רמת האשמה המוטלת לפתחו הינה נמוכה, עת לא הוכח בפני כי הלה החזיק את הסם שלא לצריכה עצמית במטרה לסחור בו ולהפיצו, כשדברים אלו עולים בקנה אחד עם האפיק הטיפולי הייעודי שהותווה לנאשם במסגרת שירות המבחן. בכל אלה יש כדי ללמד על כך שהנאשם לא פעל מתוך בצע כסף גרידא (הגם שטען כי המדובר בהזדמנות כלכלית), ולטעמי אין דינו של אדם המחזיק סמים אך בשל התמכרותו ומתוך רצון לממן לעצמו את מנת הסם הבאה, כדין אדם הסוחר בסמים מתוך מטרה להשגת רווח כספי מהיר וקל על גבם של המכורים לסם ועל חשבון ביטחונם של כלל הציבור.
19. לבסוף, נתתי דעתי לכך שכתוצאה ממעשיו של הנאשם לא נגרם נזק ממשי כלשהו. אם כי, אין לייחס משקל רב לנסיבה זו, שכן אלו הן דרכן של עבירות הסמים, כאשר פעמים רבות לא ניתן להצביע על נזק מוחשי ומידי שנגרם כתוצאה מהן, מה שאינו מפחית כהוא זה מהנזק הרב וארוך הטווח שהן מביאות עמן. כך, הסמים פוגעים פגיעה קשה לא רק במשתמשים בסם, כי אם גם בבני משפחתם, חבריהם ומכריהם וכן בציבור בכללותו. לא פעם נדרשים המכורים לסמים לבצע עבירות רכוש ואלימות כדי לממן לעצמם את מנת הסם הבאה, ובעצם כך מביאים לפגיעה, פעם אחר פעם, בקניינו ובביטחונם של הזולת. גם ניתן בנקל לשער ולדמות את מסכת הסבל והייסורים שעוברים בני משפחתם וחבריהם הקרובים של המכורים לסמים, אשר נאלצים לראות את יקיריהם הולכים מדחי לדחי ומדרדרים את חייהם אל פי תהום. זהו גם אותו נזק פוטנציאלי הטמון בעבירות הסמים השונות.
20. אשר למדיניות הענישה הנוהגת, סקירת הפסיקה מלמדת כי בעבירה של החזקת סם הקנבוס (או החשיש) שלא לצריכה עצמית, **בכמויות דומות לאלו שבעניינינו**, קיים מנעד רחב של עונשים, הכול בהתאם לכמות הסם ונסיבות החזקתו, ואולם, **בדרך כלל**, העונש הדומיננטי הינו, עונש הנע בין מספר חודשים מאסר בעבודות שירות ועד למאסר בפועל של ממש (ראו למשל: ת"פ (שלום ראשל"צ) 39086-01-18 **מדינת ישראל נ' בן צבאן** (12.09.2018); ת"פ (שלום קריות) 20685-11-16 **מדינת ישראל נ' הלל לי לאופר** (24.06.2018); ת"פ (שלום פ"ת) 11125-03-16 **מדינת ישראל נ' מאור חרזי** (28.06.2017); ת"פ (שלום רמ') 42543-06-14 **משטרת ישראל**

תביעות- שלוחת רמלה נ' קובי בלו (03.01.2016); ת"פ (שלום רמ') 59602-07-15 **משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' אביב חטאב** (13.12.2016); ת"פ (שלום נת') 53948-11-14 **מדינת ישראל נ' בן פרל** (08.12.2015); ת"פ (שלום נת') 31236-09-14 **מדינת ישראל נ' סאלם רקיבי** (24.12.2015).

21. כאן אציין, כי אף לא התעלמתי מהפסיקה אליה הפנו הצדדים, אולם הדבר נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות. כך לדוגמא, ברע"פ 322/15 **חן ג'אנח נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.01.2015) פסיקה אליה הפנתה המאשימה, בית המשפט זקף לחובת הנאשם שם את העובדה כי הלה ביצע את העבירה בעוד מאסר מותנה תלוי ועומד כנגדו בעבירה דומה. עוד ובשונה מענייניו, שם היה מדובר בנאשם בעל עבר פלילי מכביד, בין היתר בעבירות של סחר בסם והחזקת סם שלא לצריכה עצמית, וכן שירות המבחן הגיש בעניינו תסקיר שלילי שהמליץ על ענישה מרתיעה. למעלה מן הצורך אציין כי אף המאשימה במקרה שלפני לא עתרה לקבוע בענייניו את מתחם העונש שנקבע שם.

22. על כל פנים, וזאת חשוב להדגיש, נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים החורגים, לכאן או לכאן, ממנעד הענישה שהוצג לעיל (ראו למשל, ת"פ (שלום ים) 68523-01-18 **מדינת ישראל נ' משה אושר בן יעקב גדעון ארזי** (18.09.2019); ת"פ (שלום ב"ש) 29385-06-15 **מדינת ישראל נ' אבישי רייכמן** (13.06.2016); ת"פ (שלום ת"א) 3781-11-11 **מדינת ישראל נ' אברהם ציוני** (06.03.2016)). ועדיין, דומני כי הפסיקה שהוזכרה היא-היא המייצגת נכונה את מדיניות הענישה הנוהגת. עוד ראוי להזכיר, כי ממילא גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיוידואלית ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו (ראו והשוו, ע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, (05.05.2009)). לבסוף, ראוי להזכיר כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה, ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).

23. כאן המקום לציין כי בטיעוניה לעונש, אזכרה המאשימה את הענישה שהושתה על נאשם אחר בתיק זה, שהורשע בעבירה של הספקת סם ללא תמורה (ת"פ 21918-01-19 **מדינת ישראל נ' אלמוג בן הרוש**) שהתמצתה ב- 10 חודשים מאסר בפועל. לדידי, אין מקום להשוות בעניינם של שני הנאשמים, וזאת מכמה טעמים. ראשית, כעולה מדברי המאשימה, הנאשם האחר בכתב האישום הודה בעבירה של הספקת סם מסוג קנבוס במשקל של 150 גרם, עבירה שונה מזו שיוחסה לנאשם שלפני. שנית, המדובר שם בהסדר טיעון עם הסכמה בין הצדדים לעונש, שנבע בין היתר בשל קשיים ראייתיים שעלו בתיק, וזאת בשונה מהמקרה שבענייניו. ושלישית, וכידוע, **עקרון האחידות בענישה** הינו אך אחד השיקולים שעל בית המשפט לשקול עובר לגזירת העונש, ובוודאי שאין המדובר בעיקרון שהוא בבחינת חזות הכול (ראו למשל, ע"פ 9792/06 **חמוד נ' מדינת ישראל**, (01.04.2007); וע"פ 10370/02 **משה סויסה נ' מדינת ישראל** (27.05.2003)). כך או כך, אין בפני בית המשפט די נתונים על מנת להכריע בעניין זה.

24. כללם של דברים, משנתתי דעתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, כפי שפורט, ובייחוד בשים לב לסוגו של הסם, כמותו ונסיבות החזקתו, נדמה כי **על מתחם העונש ההולם במקרה הנדון לנוע בין 6 חודשים מאסר (שניתן לרצותם בעבודות שירות) לבין 12 חודשים מאסר בפועל.**

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

25. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

26. בעניין זה נתתי דעתי לכך שהנאשם הודה בביצוע העבירה ולקח אחריות על מעשיו. עוד ולקולה הבאתי במכלול השיקולים את העובדה כי הנאשם חף מהרשעות קודמות.

27. עוד יש ליתן את הדעת לעובדה כי הנאשם שהה במעצר מאחורי סורג וברח במשך כחודש, וכי במשך תקופה ארוכה

- נוספת היה משוחרר תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר אינו עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אך סבורתני כי היה בהליך המעצר כדי להעביר לו את המסר הנדרש ולהרתיעו במידה רבה מביצוע עבירות נוספות בעתיד, וייתכן שאף ניתן לשקול שיקול זה במסגרת סעיף 40א(3) לחוק העונשין.
28. כמו כן, לא ניתן להתעלם מכך שאת המיוחס לו ביצע הנאשם בהיותו **כבן 25**. לדידי, הגם שלא מדובר במי שביצע את העבירה המיוחסת לו בהיותו קטין, הרי שמדובר במי שמהותית, יכול בהחלט להימנות עם הקבוצה שיוחדה בפסיקה כקבוצת ה"**בגירים הצעירים**". ברי כי יש לשקול כל מקרה לגופו ו"בגיר צעיר" איננו ביטוי קסם, ואין זה אומר כי נאשם המשתיך לקבוצת הגיל האמורה צריך לזכות באופן אוטומטי להקלה בעונשו. כך גם, אין לקבוע כי בגזירת עונשם של הנמנים עם קבוצה זו יש לשקול שיקולים זהים לאלו של קטינים, ואולם על בית המשפט בגזר את עונשו של "בגיר צעיר" לייחס לגילו משקל משמעותי (ראו והשוו לעניין זה, ע"פ 4605/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (25.02.2014) [פורסם בנבו] וע"פ 7781/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (25.06.2013) [פורסם בנבו]).
29. בנוסף לאלה, בית המשפט שוקל את העובדה כי מאז האירוע שבמוקד כתב האישום נמנע הנאשם מלשוב ולהסתבך בפלילים ואת הפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר וזאת בשים לב לגילו הצעיר ובהתחשב בכך שהלה טרם ריצה עונשי מאסר בעברו.
30. כל אלה, על פניו, היו צריכים להביא את בית המשפט למסקנה כי יש לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם. אולם, בשים לב לאמור בסעיף 40ד(א) לחוק העונשין, שוכנעתי כי יש מקום במקרה הנדון לסטות לקולה מהמתחם שקבעתי לעיל, וזאת לאחר שהשתכנעתי כי קיים סיכוי של ממש כי הנאשם ישתקם בעתיד. ובמה דברים אמורים?
31. **בראש ובראשונה**, יצוין כי בשלב הטיעונים לעונש הייתה לבית המשפט הזדמנות להתרשם מהנאשם בצורה בלתי אמצעית - וניכר בעיני כי הלה לוקח אחריות על מעשיו וכי ההליכים המשפטיים יצרו השפעה מרתיעה ומציבת גבולות עבורו, והובילוה להתבוננות בבחירותיו ודפוסיו. עוד יצוין, כי במהלך פרק הזמן המתואר, הנאשם גם מסר בדיקות לאיתור שרידי סם שהעידו על ניקיונו מסמים תוך שהלה נמנע (כאמור) מלשוב ולהסתבך בפלילים.
32. עוד לא התעלמתי מכך כי כעולה מתסקירי שירות המבחן, במסגרת האבחון שנערך לנאשם בהליך המעצר, התרשם שירות המבחן כי המדובר בצעיר בעל קווי אישיות בלתי בשלים ודפוסי חשיבה והתנהגות ילדים, אשר מתקשה לערוך התבוננות מעמיקה על מאפייני אישיותו ודפוסיו המכשילים. ברי כי התרשמות זו עולה בקנה אחד עם גילו הצעיר של הנאשם. עוד התרשם השירות, כי הנאשם אינו מאופיין בדפוסים עברייניים מושרשים והינו בעל מערכת נורמטיבית ביסודה ותפקוד תקין.
33. עוד כנלמד מהתסקירים, במסגרת פיקוח המעצר, בינואר 2019, שולב הנאשם בקבוצת עצורי בית במסגרת שירות המבחן. הנאשם הגיע לקבוצה בצורה סדירה ושיתף פעולה באופן מלא, תוך שמנחי הקבוצה התרשמו כי הנאשם נתרם מהשיח הקבוצתי, וכי הלה עשוי להיתרם גם בהמשך בשילוב בקבוצה טיפולית ארוכת טווח, בה יוכל לערוך התבוננות מעמיקה בדפוסיו, אשר הובילו אותו לביצוע העבירה הנוכחית. בנוסף נמסר, כי בדיקות השתן שמסר הנאשם נמצאו נקיות משרידי סם.
34. לאור נכונותו של הנאשם לעבור טיפול, הלה שולב על ידי שירות המבחן בקבוצה טיפולית ביום 25.12.2019, והשתתף עד מועד כתיבת התסקיר (02.02.2020) בארבעה מפגשים קבוצתיים. שירות המבחן מציין בתסקירו המסכם, כי הנאשם משתף פעולה באופן מלא בקבוצה; קשוב למשתתפים האחרים; לוקח חלק אקטיבי בשיח הקבוצתי; וכי הנאשם עשוי להיתרם מהמשך השתתפותו בהליך הטיפול, תוך שהלה הביע נכונות להמשיך את השתתפותו בקבוצה.
35. לאור האמור, נוכח גילו הצעיר של הנאשם; היותו נעדר עבר פלילי; יכולתו לנהל קשרים קרובים עם משפחתו וחבריו, ואת תפיסתו אותם כגורם תומך משמעותי עבורו; לאור שיתוף הפעולה שלו עם ההליך הטיפולי; המוטיבציה שהביע לחולל שינויים בחייו והצהרתו כי לא יחזור לשימוש בסמים; לקיחת האחריות והבעת החרטה על מעורבותו בפלילים וסיכויי שיקומו - סבר שירות המבחן כי קיימת חשיבות להעדפת הפן השיקומי בעניינו והמליץ על הטלת הענישה אשר פורטה בראשית הדברים.

36. הנה כי כן, דרך החיים שהנאשם דבק בה מאז שוחרר מהמעצר בתיק זה, ניקיונו מסמים, הירתמותו לטיפול ושיתוף הפעולה שלו עם שירות המבחן מעידים כי זנח את עמדותיו ודפוסיו העברייניים וכי כעת הוא מבקש לשקם את חייו ולהשיבם למסלול נורמטיבי. צא ולמד, שהגם אם מסוכנותו של הנאשם לא אוינה לחלוטין, והגם אם עודנה צפויה לנאשם דרך עד להשלמת הליך השיקום, הרי שלדידי כך יהיה לאחר שהנאשם ימשיך ויעמיק את הטיפול במסגרת צו המבחן שייגזר עליו.
37. **שנית**, מעצם שמירת הנאשם על יציבות תעסוקתית, ניהול אורח חיים תקין ונורמטיבי, התמקדות בהליך השיקום, והיותו, הלכה למעשה, אזרח יצרני ושומר חוק מזה כשנה וחצי מאז ביצע את העבירה שבגינה הוא נותן את הדין כיום - יש כדי לחזק את מסקנתי לפיה הנאשם השתקם או לחילופין כי קיים סיכוי ממשי שישתקם באופן מלא בעתיד. לצד אותו "שיקום מוסדי" שעבר, שוכנעתי, כאמור, כי בעצם שיתוף הפעולה של הנאשם עם שירות המבחן, המוטיבציה שאותה הוא מביע להשתקם ולשנות מאורחות חייו והעובדה כי הוא אינו שב עוד לדרכיו הרעות, יש כדי ללמד אודות המהפך החיובי שהנאשם עבר ועל הסיכויים הגבוהים לשיקומו (ראו והשוו, רע"פ 7683/13 **דויד פרלמן נ' מדינת ישראל**, (23.02.2014); רע"פ 1441/14 **חמיס נ' מדינת ישראל**, (09.12.2014); ועפ"ג (מחוזי באר שבע) 37682-03-13 **גרניק נ' מדינת ישראל**, (20.11.2013)).
38. כמו כן, יש לתת את הדעת לכך ששירות המבחן, שהוא כידוע הגורם האמון על בחינת התקדמותו של הנאשם בהליך הטיפול, התרשם ממכלול השיקולים, והמליץ לבכר בעניינו את שיקולי השיקום.
39. כללם של דברים, מצאתי כי יש לבכר במקרה הנדון את שיקולי השיקום על פני יתר השיקולים שבענישה, ולסטוט לקולה ממתחם העונש ההולם.
40. אכן, מלאכת גזירת הדין איננה קלה כלל ועיקר, ובית המשפט מודע לפסיקה המורה כי בעניינם של נאשמים שהורשעו בעבירות ממין זו שבה הורשע הנאשם, צריך האינטרס האישי של הנאשמים לסגת מפני שיקולי הענישה האחרים. יחד עם זאת, כפי שצוין זה מכבר, הענישה לעולם צריכה להיות אינדיווידואלית. ולא בכדי ניתן למצוא בפסיקתם של בתי המשפט השונים מקרים שבהם הושתו על נאשמים שהורשעו בביצוע עבירות אף חמורות מאלו שבהן הורשע הנאשם שלפניי (כדוגמת עבירות החזקת סם שלא לצריכה עצמית במשקלים דומים ואף גבוהים מאלה אותם החזיק הנאשם, ואף בעבירת סחר בסמים), בנסיבות חריגות ביותר, אף עונשי מאסר מותנים בלבד (בין אם לצד צווי של"צ ובין אם לאו) וראו בעניין זה, למשל: רע"פ 2557/12 **תמם פרדי נ' מדינת ישראל** (05.04.2012); עפ"ג (מחוזי חי') 50966-05-15 **מדינת ישראל נ' משה נתנוב** (08.10.2015); ת"פ (שלום אילת) 53587-09-16 **מדינת ישראל נ' הלל** (12.07.2017); ת"פ (שלום ת"א) 36827-11-15 **מדינת ישראל נ' ניסים בן שימון** (02.10.2018).
41. במקרה הנדון, בית המשפט אינו מקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם, ומביע מהם סלידה רבתי. אולם, באיזון הראוי בין מכלול השיקולים והנסיבות אשר פורטו לעיל, הגם אם לא בלי התלבטות, ובייחוד בשים לב לכך שעסקינן בנאשם צעיר, שהודה בביצוע העבירה, והביע צער וחרטה על מעשיו, לאור ההליך הטיפולי המשמעותי שאותו הוא עבר ועודנו צפוי לעבור; לנוכח המלצת שירות המבחן; ולאור החשש שמא השתת ענישה בדמות מאסר (ולו לריצוי בעבודות שירות) תפגע בהליך השיקום שעובר הנאשם, מצאתי כי ניתן בזו הפעם ללכת לקראתו ולבכר את שיקול השיקום בעניינו. כאן אף אזכיר, כי בשלב זה, כאשר יש סיכוי לא מבוטל כי הנאשם ייגמל באופן סופי מהשימוש בסמים ויחזור לדרך הישר, הרי שאינטרס השיקום איננו האינטרס שלו בלבד, כי אם של החברה כולה. שכן, ככל שהנאשם ישתקם, היא תקבל בחזרה לשורותיה אזרח נורמטיבי, פרודוקטיבי, שומר חוק ונקי מסמים. דומני כי השתת של עונש הכולל רכיב של מאסר (ולו בעבודת שירות), עונש שכאמור ייתכן שיהיה בו כדי לקטוע את ההליך השיקומי שעובר הנאשם, עלולה לפגוע הן באינטרס הפרטי של הנאשם והן באינטרס של החברה כולה.
42. לצד האמור, מצאתי להדגיש בפניו של הנאשם כי הליך השיקום נועד בראש ובראשונה לשרת את טובתו שלו, וכי ככל שלא יתמיד בהליך, וחלילה ישוב לסורו, הרי שטוב שידע כי לא יזכה להתחשבות נוספת מצדו של בית המשפט. מן הראוי שידיעה זו תרחף מעל ראשו כל העת.
43. בהקשר זה יצוין כי נתתי דעתי להמלצת שירות המבחן, אם כי לא מצאתי לאמץ במלואה את המלצתו לעניין

- העונש והיקף שעות השל"צ. כידוע, המלצת שרות המבחן כשמה היא, המלצה שאיננה מחייבת את בית המשפט אשר אמון על בחינת אינטרסים רחבים מאלה שבוחן שרות המבחן עת מגבש הוא את המלצתו, ולבית המשפט נתונה האפשרות שלא לקבל את ההמלצה במקרה המתאים.
44. בכל הנוגע לרכיב פסילת רישיון הנהיגה של הנאשם, בשים לב לעובדה שהמדובר בנאשם, הנקי מסמים והמצוי בעיצומו של הליך שיקומי, מצאתי כי ניתן בזו הפעם ללכת לקראתו בפן הזה ולהסתפק בפסילת רישיון מותנית בלבד. בכל הנוגע לרכיב הכלכלי שבענישה, הרי שבית המשפט לא ימנע מלהשית על הנאשם קנס, אולם לצד חומרת העבירה, בקביעת גובהו ילקחו בחשבון גם מכלול מאפייניו החיוביים של הנאשם.
45. **מכל המקובץ לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**
- א. **צו של"צ בהיקף של 300 שעות. תוקף הצו למשך 18 חודשים מהיום.**
העבודות תבוצענה במסגרת "ביגודית ויצו" בבאר שבע.
- ב. **צו מבחן של שירות המבחן למשך 18 חודשים מהיום.**
הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן בביצוע עבודות השל"צ וצו המבחן ומשמעות היעדר שיתוף הפעולה.
העתק מגזר הדין יישלח בדחיפות לשירות המבחן.
- ג. **קנס בסך 5,000 ₪ או 50 ימי מאסר תמורתו.**
הקנס יקוזז מסכום ההפקדה שהופקדה על ידי המפקיד בקופת בית המשפט במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה. היתרה תושב למפקיד/ה.
- ד. הנאשם יצהיר על התחייבות כספית על סך 15,000 ₪ שלא לעבור כל עבירה בניגוד לפקודת הסמים המסוכנים וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום.
- ה. אני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 8 חודשים, וזאת על תנאי שלא יעבור כל עבירה בניגוד לפקודת הסמים המסוכנים במשך שנתיים מהיום.

הנני מורה על השמדת המוצגים - סמים, דגימות, קופסא, מסמכים, DVR, שק, תיק, כוס, קערה, משקל, בכפוף לחלוף תקופת הערעור.

ניתן בזאת צו להשבת הטלפונים הניידים לבעליהם.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ב סיוון תש"פ, 14 יוני 2020, במעמד הצדדים.

הנאשם:

כמפורט בגזר הדין, אני מתחייב להימנע במשך שלוש שנים מהיום מביצוע כל עבירה בניגוד לפקודת הסמים המסוכנים. הובהר לי כי ככל שאבצע כל עבירה בניגוד לפקודת הסמים המסוכנים, במשך שלוש שנים מהיום, יושת עלי סך של 15,000 ₪ במזומן.

החלטה

רשמתי לפניי את התחייבות הנאשם להימנע מביצוע העבירות כמפורט בגזר הדין.

ניתנה והודעה היום כ"ב סיוון תש"פ, 14/06/2020 במעמד הנוכחים.

**נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיא**